

קטעים משיחת ש"פ ראה תנש"א

- 1 א. פרשת ראה קורין לעולם בזמן השייך לחודש אלול: ברוב השנים – בשבת מברכים חודש אלול (שבו
2 נמשכת ברכה על ובכל ימי עניני חודש אלול), ובכמה שנים – כבשנה זו – (יום א' ד) ראש חודש אלול (שכולל
3 כל הימים והענינים דחודש אלול).
- 4 וצריך להבין הקשר והשייכות דפרשת ראה לחודש אלול (כידוע שזמני השנה שייכים להפרשיות בתורה
5 שקורין בהם) – דלכאורה הם אדרבא ענינים הפכיים זמ"ז:
- 6 ענינו של חודש אלול – "אני לדודי ודודי לי", ר"ת אלול – עבודת האדם מלמטה למעלה, (שהאדם מתעורר
7 להתקרב להקב"ה), ועי"ז ולאח"ז נעשה "ודודי לי" (ההתגלות דהקב"ה להאדם).
- 8 ואילו בפרשת ראה – "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה" – מודגשת ההמשכה מלמעלה למטה (שהקב"ה
9 נותן להאדם).
- 10 ה. ויש לומר הביאור בזה – בהקדם משנת"ל שבחודש אלול ישנו (נוסף על ב' אופני העבודה דמלמטה
11 למעלה, "אני לדודי", ומלמעלה למטה, "דודי לי") גם (ובעיקר) החיבור ד"אני לדודי ודודי לי", שמצירוף
12 שניהם יחד נעשה שמו (שהשם מורה על תוכנו ומהותו) של חודש "אלול", ר"ת "אני לדודי ודודי לי", שכולל
13 שניהם בתיבה אחת!
- 14 ונקודת הענין – שיש מעלה ב"אני לדודי" לגבי "דודי לי", ויש מעלה ב"דודי לי" לגבי "אני לדודי", והשלימות
15 האמיתית היא בחיבור שתי המעלות ("אני לדודי ודודי לי") גם יחד:

¹ ד"ל השיחה דש"פ עקב, אות ד' וח':

הסדר הרגיל והקבוע בעבודת האדם הוא – העבודה ד"אני לדודי" (מלמטה למעלה), היות שנתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים, צריכה העבודה להיות ע"פ גודי התחתונים, והאופן בו קבע הקב"ה את סדרי העולם (תחתונים) בדרך הטבע הוא, שצריכים ללכת בסדר דמלמטה למעלה, מן הקל אל הכבד. ועפ"ז נמצא שאע"פ שהעבודה דעשיית דירה בתחתונים נפעלת הן ע"י העבודה מלמטלמ"ע והן ע"י העבודה מלמעלמ"ט – הרי זה בהדרגה יתירה בהעבודה מלמטה למעלה (לפי גודי התחתונים).

והגם שליהודי יש נשמה שהיא "מן העליונים", "חלק אלוהה ממעל ממש" (שמצד זה יש לו כח לעבודה מלמעלה למטה) – אבל הקב"ה הוריד נשמה זו למטה בגוף הגשמי, שהוא "מן התחתונים"⁴⁹ ("עפר מן האדמה"), בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו, כיון שבזה נמצאת תכלית הכוונה דכל הענינים – שיהודי, נשמה בגוף, יעשה דירה לו יתברך בתחתונים.

ולכן עבודתו העיקרית והקבועה של יהודי – עם נשמתו כפי שהיא מלוכשת בגוף, עבודה בדרך הטבע מוגבלת ע"פ גודי הגוף הגשמי וטבע העולם – עבודה מלמטלמ"ע, "אני לדודי". וגם העבודה ד"ודודי לי" (המשכה מלמעלמ"ט), דגילוי הנשמה, צריכה להיות לא באופן מובדל מהמטה, אלא בדרך המשכה מלמעלה למטה, "ודודי לי", במציאות האדם (הגוף).

. . שלימות הגילוי דה"חלק אלוהה ממעל ממש" ("ויפח באפיו נשמת חיים") – שזה נותן את הכח שיהודי יוכל לעשות עבודתו בתכלית השלימות (באופן ד"ודודי לי", מלמעלה למטה) – מתגלה דוקא בהנשמה כפי שהיא מלוכשת בהגוף למטה (בעולם הממשות), וע"י העבודה מלמטלמ"ע ד"אני לדודי" (לפי גודי הגוף).

(אות ח'): ושלימות הכל היא כאשר ישנו החיבור דשני הענינים – "אני לדודי" ו"ודודי לי" – יחדיו: שדרגת האלקות ("דודי") שלמעלה מה"אני" (מציאות האדם למטה), מתגלית בפנימיות בה"אני", בגודי התחתון. עד שהם נעשים דבר אחד ממש, בלי חילוק ביניהם – ע"י גילוי העצמות (שלמעלה מתחתון ועליון, ומעליון ותחתון) – שמתגלה דוקא בתוך ובה"אני" (יש) דלמטה.

כמדובר לעיל, ששלימות הגילוי ד"ודודי לי" (הגילוי דה"חלק אלוהה ממעל ממש"), עד היש האמיתי, עצמותו ית', נפעלת ומתגלה דוקא ע"י ובה"אני" (לדודי), (העבודה דה) יש הנברא, יש דעולם העשי, שמצ"ע (בתחלת העבודה) הולך הוא בסדר העבודה דמלמטה למעלה (עשי, יצירה, בריאה אצילות), אבל אח"כ – עי"ז שה"אני לדודי" מביא לאחריה את העבודה ד"ודודי לי" (מלמעלמ"ט – אצילות, בריאה, יצירה, עשי), מתגלה אלקות שלמעלה מהבריאה גם בה"אני", עד שנעשה "ודודי לי", "כל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם", שב"לי" דה"אני" (היש הנברא) נעשה יש האמיתי והנצחי (למעלה מגודי הזמן והמקום דהבריאה, שהם מצ"ע קשורים עם שינויים).

- 1 המעלה ד"אני לדודי" – עבודת האדם ("אני") באופן של אתערותא דלתתא (מלמטה למעלה). אבל לאידך,
 2 כיון שהאדם מצד עצמו הוא מוגבל, ביכלתו להגיע לדרגת האלקות ("דודי") שיש לה ערך ושייכות להגבלת
 3 האדם ("אני"), ובלשון החסידות: אתערותא דלעילא שע"י (ובערך) האתערותא דלתתא.
- 4 המעלה ד"דודי לי" – התגלות דרגת האלקות ("דודי") שבאין-ערוך להגבלת האדם, ובלשון החסידות:
 5 אתערותא דלעילא ממקום שאין אתערותא דלתתא מגעת שם, וע"י המשכתה להאדם (מלמעלה למטה) מתגלה
 6 אמיתת הענין דבלי גבול (גם מצד גדרי האדם), שלכן נקרא האדם (לא "אני", אלא) "לי"², שמורה על הנצחיות
 7 (בלי גבול), "כל מקום שנאמר לי אינו זו לעולם". אבל לאידך, ה"ז גילוי מלמעלה שאינו בא ע"י עבודת האדם,
 8 נהמא דכיסופא.
- 9 והשלימות האמיתית היא בחיבור שתי המעלות ("אני לדודי ודודי לי") גם יחד ("אלול") – מעלת עבודת
 10 האדם ומעלת הבלי גבול, כמרומז בהתחלת וסיום תיבת "אלול"³ (שכוללים כל התיבה) – "אני" (עבודת
 11 האדם) "לי" (בלי גבול), היינו, שגם עבודת האדם (מלמטה למעלה) היא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה
 12 (כמו הגילוי מלמעלה למטה).
- 13 ויש לומר, שענין זה מרומז גם בחמשת הראשי-תיבות שב"אלול" – ג' הקוין דתורה ("אנה לידו ושמתי לך")
 14 (עבודה) תפלה ("אני לדודי ודודי לי") וגמ"ח ("איש לרעהו ומתנות לאביונים"), תשובה ("את לבבך ואת
 15 לבב") וגאולה ("אשירה לה' ויאמרו לאמרו") – שעבודת האדם בג' הקוין שעליהם "העולם (שנחלק לג'
 16 עולמות בי"ע) עומד" היא באופן שלמעלה ממדידה והגבלה (דהאדם ודהעולם), עי"ז שחדורה בעבודת
 17 התשובה שענינה "והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה" (עולם האצילות, עולם הרביעי), ועד לענין הגאולה,
 18 עולם החמישי ("חמישית לפרעה" "דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין") שבאין-ערוך לכל סדר השתלשלות
 19 דד' עולמות אבי"ע, ודוגמתו בנפש האדם – שעבודתו חדורה ונעשית מצד בחי' היחידה.
- 20 בסגנון אחר: עבודת האדם מלמטה למעלה ("אני לדודי") היא (לא בדרגא תחתונה (מטה) שלפי-ערך הגבלת
 21 ומצב האדם, אלא היא מלכתחילה) בדרגא עליונה (מעלה) שלמעלה ממדידה והגבלה, להיותה מצד מציאותו
 22 האמיתית והפנימית דהאדם ("אתם קרויין אדם" ע"ש אדמה לעליון), נשמת האדם, שהיא "חלק אלקה ממעל
 23 ממש", "יחידה לייחדך", שהיא בתכלית היחוד עם הקב"ה, "ישראל וקוב"ה כולא חד".
- 24 ו. עפ"ז יש לבאר הקשר והשייכות דחודש אלול לפרשת ראה:
- 25 כדי שהעבודה דחודש אלול תהי' בשלימות, ע"י חיבור ב' המעלות ד"אני לדודי ודודי לי" גם יחד, שעבודת
 26 האדם ("אני") היא באופן של בלי גבול ("לי") – צריך האדם (המוגבל) להיות בדרגא נעלית שלמעלה ממדידה
 27 והגבלה (עי"ז שמגלה את מציאותו האמיתית שהוא חד עם קוב"ה).
- 28 וזהו התוכן דפרשת ראה – "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה" – שבתור הקדמה לעבודת האדם (מלמטה
 29 למעלה) בכל פרטי הענינים דעשה ולא תעשה (כהמשך הכתוב "אשר תשמעו אל מצוות ה' גו", והשליה
 30 ד"אם לא תשמעו גו"), מודגש גודל מעלתו של האדם העובד (כאו"א מישראל) שאומרים לו:
- 31 "ראה" – ששייך וצריך להיות לא (רק) בדרגא של שמיעה, אלא (גם) בדרגא של ראי', "אנכי" – "אנכי מי
 32 שאנכי", "נותן" – "כל הנותן בעין יפה הוא נותן", "לפניכם" – לפנימיותם, "היום" – באופן של אור וגילוי,
 33 ובאופן נצחי, "ברכה וגו'" – כל עניני ברכות. . ללמדנו, שעבודת האדם ("אני לדודי") צריכה להיות באופן
 34 נעלה ביותר ועד למעלה ממדידה והגבלה, מצד עצם מציאותו שהוא חד עם קוב"ה.
- 35 ז. ויש להוסיף, שענין זה (שעבודת האדם היא מלכתחילה בדרגא נעלית שלמעלה ממדידה והגבלה) הוא
 36 בהדגשה יתירה בהקביעות דר"ח אלול בשבת:

² בשיחה דש"פ עקב (אות ח' בסופו) ביאר ש"לי" הוא שלימות החיבור (והיינו העבודה דמלמעל"ט שנמשכת ע"י עבודת האדם) שמתוך זה באה הנצחיות לאדם.

³ בשיחה דש"פ עקב ביאר (ע"פ הנ"ל הערה הקודמת) שהחיבור הוא רק ב"לי".

1 מעמדו ומצבו של כאו"א מישראל ביום השבת הוא באופן נעלה יותר ועד לעילוי שבאין-ערוך למעמדו ומצבו
2 בימות החול. ונמצא, שבר"ח אלול שחל בשבת מתחילה העבודה ד"אני לדודי" (עבודת האדם) כשהאדם
3 נמצא במעמד ומצב של שבת ("ר שבת'דיקער איד"), ובהתאם לכך נמשכת העבודה דחודש אלול גם בימי
4 החול – במעמד ומצב של שבת ("אויף ר שבת'דיקן אופן").

5 . . ויש לומר, שבזה מודגש שהעבודה ד"אני לדודי" (מלמטה למעלה) אינה באופן דמן הקל אל הכבד, תחילה
6 באופן של חול ואח"כ באופן של שבת, אלא היא מלכתחילה באופן של שבת, ולא עוד אלא שיום ראשון דר"ח
7 ("ראשון" – גם במעלה וחיובות – בהענין דראש חודש) שחל בשבת פועל ומשפיע גם על יום שני דר"ח
8 שחל ביום ראשון בשבוע (שמתברך מיום השבת), שגם בו תהי' העבודה ד"אני לדודי" (עבודת האדם) מתוך
9 מעמד ומצב של שבת (ועי"ז גם במשך כל ימי חודש אלול).

10 ח. וענין זה מודגש עוד יותר ביום השבת (א' דר"ח) עצמו – בהקדימה דשבת לר"ח:

11 אף שביום זה ישנם ב' הענינים דשבת ור"ח, מ"מ, ענינו של השבת קודם ומודגש יותר מענינו של ר"ח, כמודגש
12 בתפלות היום, שנוסח התפלה הוא של שבת, אלא שמוסיפים ומזכירים גם ענינו של ר"ח (לאחרי ענינו של
13 שבת), ועד"ז בברכת המזון (שחיובה מן התורה), שמזכירים תחילה ענינו של שבת ("רצה") ואח"כ ענינו של
14 ר"ח ("יעלה ויבוא"), ומודגש יותר בקידוש היום, שלא מזכירים כלל ענינו של ר"ח, ועד"ז (וחידוש גדול יותר)
15 בברכות ההפטרות, שאף שמפטירין (לא בענינו של שבת, מה"שבע דנחמתא", אלא) בענינו של ר"ח, "השמים
16 כסאי" (הפטרות שבת ר"ח), ופסוק ראשון ואחרון ד"מחר חודש" (הפטרות שבת ער"ח), מ"מ, חותמים הברכה
17 בענינו של שבת בלבד (דלא כביו"ט שחל בשבת שחותמים גם בענינו של יו"ט).

18 ויש לומר הרמז בזה בעבודת האדם:

19 הקדימה דשבת לר"ח היא מהתחלת הבריאה – שהרי, ראש חודש ניתוסף לאחרי בריאת העולם, כדיוק לשון
20 חז"ל "משבחר הקב"ה בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים", "משבחר" (ולא "משברא") דייקא, משא"כ
21 שבת שנקבע מהתחלת (וקודם) הבריאה (וכידוע שיש שבת שלפני ששת ימי המעשה), "שבת מקדשא
22 וקיימא".

23 ובעומק יותר – ש"שבת קדמה לעולם", למעלה מהזמן, משא"כ ר"ח שייך כו' גם לעולם, "משבחר הקב"ה
24 בעולמו קבע בו ראשי חדשים ושנים".

25 ועפ"ז יש לבאר תוכן הדגשת ענינו של שבת יותר מענינו של ר"ח אלול, ע"י הקדימה דשבת לר"ח, ועאכו"כ
26 עי"ז שלא מזכירים ענינו של ר"ח (בקידוש ובברכת ההפטרות) אלא ענין השבת בלבד – שעבודת האדם ("אני
27 לדודי") צריכה להיות באופן שבהתחלת עבודתו נמצא במעמד ומצב שלמעלה לגמרי מהעולם, שענינו של
28 יום השבת (בלי גבול) נרגש אצלו יותר מענינו של ר"ח (ששייך להגבלת העולם), ועד שבכמה ענינים נרגש
29 ענין השבת בלבד (שבת כפ"ע, שלמעלה משייכותו לר"ח), ובמילא, גם הזכרת ענינו של ר"ח אינה מגבילה
30 את מעלת השבת (בלי גבול), אלא אדרבה, שע"ז נמשכת מעלת השבת (בלי גבול) בענינו של ר"ח, ובנדו"ד,
31 ר"ח אלול, "אני לדודי" – שעבודת האדם תהי' באופן שלמעלה ממדידה והגבלה (שבת).

32 ובהדגשה יתירה מצד הקריאה דיום השבת זה – "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה" – שכיון שבחי' אנכי מי
33 שאנכי ניתנת בפנימיותו באופן של קביעות ונצחיות, ה"ה בודאי למעלה לגמרי מהגבלת וגדרי העולם (למעלה
34 מהזמן, ולמעלה אפילו מ"סדר זמנים"), ובהיותו במעמד ומצב זה עובד עבודתו (עבודת האדם) בהגבלת וגדרי
35 העולם.

*

36 ט. ויש להוסיף שהקשר והשייכות דפרשת ראה וחודש אלול (עבודת האדם באופן שלמעלה ממדידה והגבלה)
37 הוא בהדגשה מיוחדת בשבת ר"ח אלול דשנת ה'תנשא, הי' תהא שנת נפלאות אראנו.

38 . . ובשנה זו עצמה – עומדים כבר בר"ח אלול, חודש החשבון של כל השנה, אשר, הסך-הכל דהחשבון הוא:

39 "עד מתי" ...!

1 היתכן שבסיומם של י"א חדשים דשנת "נפלאות אראנו", משיח צדקנו עדיין לא בא?! ...

2 ובסגנון דפרשת השבוע – "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", כל עניני ברכות, ולכל לראש הברכה העיקרית
3 דגאולה האמיתית והשלימה – שלא מספיק ששומעים (ומבינים⁴) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", אלא
4 צריכים לראותו בעיני בשר, ולא רק "אראנו" בלשון עתיד, אלא "ראה", בלשון הווה, ובלשון ציווי!

5 יא. ובנוגע לפועל:

6 יש לפרסם ולעורר בכל מקום ומקום ע"ד העבודה המיוחדת דחודש אלול המרומזת בחמשת הראשי-תיבות
7 דתורה תפלה גמ"ח תשובה וגאולה (כנ"ל ס"ה), ובהדגשה מיוחדת בנוגע לר"ת החמישי, ענין הגאולה, כפי
8 שחודרת בכל עניני העבודה, עי"ז שחזוריים ונעשים ברוחה של הגאולה (כולל ובמיוחד ע"י לימוד התורה
9 בעניני הגאולה וביהמ"ק⁵), מתוך צפי' וודאות גמורה שתיכף ומיד ממש רואים בעיני בשר ש"הנה זה (המלך
10 המשיח) בא".

11 **ובפשטות:**

12 להכריז ולפרסם בכל מקום – בדברים היוצאים מן הלב – שהקב"ה אומר (ע"י עבדיו הנביאים) לכאו"א מישראל
13 "ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", ועד שהיום ממש רואים בעיני בשר ברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

14 נויש להוסיף ולהדגיש שההכרזה והפרסום דכהנ"ל צ"ל גם ע"י אלה שטוענים שעדיין לא נקלט ענין זה
15 (בשלימות) בהבנה והשגה והכרה שלהם, דכיון שגם אצלם ישנו ענין האמונה בשלימות, יכולים (ובמילא
16 צריכים) הם לפרסם הדברים לאחרים, החל מבני ביתו (שבודאי אינם צריכים "לסבול" מזה שעדיין לא הונח
17 הדבר בשכלו), וכל אלה שנמצאים בסביבתו, כל אחד ואחת מישראל, ובודאי שע"י ההשתדלות המתאימה
18 יתקבלו הדברים ויפעלו פעולתם, כולל גם אצל המכריז והמפרסם, שיוקלט אצלו בפנימיות וכו'.

19 יב. ויה"ר שמהדיבור בכהנ"ל נזכה תיכף ומיד – ביום הש"ק זה – לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח
20 צדקנו בפועל ממש.

21 ובפרט⁶ כשמקשרים זה עם אמירת "לחיים" בהתוועדות חסידית, "ברוב עם הדרת מלך", בבית-הכנסת ובית-
22 המדרש ובית מעשים טובים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

23 "לחיים", "לחיים ולברכה" – לכל המסובים כאן, ועל ידם לכל בני" בכל מקום שהם, להתברך כולנו כאחד
24 בכל הברכות באופן ד"ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה", כולל ובמיוחד ברכת כתיבה וחתימה טובה לשנה
25 טובה ומתוקה,

26 . . וכל הקהל עונה אמן – כמארז"ל "גדול העונה אמן יותר מן המברך", באופן ש"גבורים נוצחין"⁷ – אמן כן
27 יהי רצון.

⁴ להעיר, בשיחה דש"פ בלק דיבר על לימוד עניני גאולה ומשיח כדי להבין כו', ובשיחה דש"פ תזו"מ בסופו (אות י"ד) "זוכים לשמוע ההכרזה ש"הנה זה (מראה באצבעו ואומר זה) מלך המשיח בא", דהיינו שמיעת ההכרזה, ולכאורה כן הוא בשאר שיחת עד עכשיו (צ"ב), וכאן מוסיף לראות.

⁵ ולא גאולה ומשיח? ! עכ"פ מכאן מוכח שחיוב לימוד הל' בהיב"ח הוא כל השנה, והוא חלק מלימוד עניני גאולה ומשיח.

⁶ עי' קרוב לענין זה בשיחת ש"פ דברים אות ט'.

⁷ לכאורה הכוונה, כי מציאות הגאולה בפועל הוא ע"י עבודתם של העם.

הוספה. לשון השיחה שלעיל (אות ח') :

1 עבודת האדם ("אני לדודי") צריכה להיות באופן שבהתחלת עבודתו נמצא במעמד ומצב שלמעלה
2 לגמרי מהעולם, שענינו של יום השבת (בלי גבול) נרגש אצלו יותר מענינו של ר"ח (ששייך להגבלת
3 העולם), ועד שבכמה ענינים נרגש ענין השבת בלבד (שבת בפ"ע, שלמעלה משייכותו לר"ח),
4 ובמילא, גם הזכרת ענינו של ר"ח אינה מגבילה את מעלת השבת (בלי גבול), אלא אדרבה, שע"ז
5 נמשכת מעלת השבת (בלי גבול) בענינו של ר"ח, ובנדרו, ר"ח אלול, "אני לדודי" – שעבודת האדם
6 תהי' באופן שלמעלה ממדידה והגבלה (שבת).

ביאור: ויש להעיר, שזהו גם השיטה דשיחת ש"פ קרח תנש"א, שמתחיל שגם הנהגה שלמעלה מהטבע צריך שיתלבט בטבע, ומסיים שהטבע מוכן שלכן ע"י עבודה שלמעלה ממדורה"ג אפשר לפעול גם על הטבע מצד ענינו.

וז"ל שם בסוף השיחה (אות י"א ואילך) :

7 לכל לראש צריך יהודי לעמוד במצב ד"פוצו" – מציאותו צריכה להיות מציאות ד"פוצו", מציאות שמפיצה אלקות, ובאופן שלמעלה
8 ממדידה והגבלה (פוצו ללא הגבלות). לפני שאומרים לו מה (בפרטיות) הוא צריך להפיץ [מענינותיך], והיכן הוא צריך להפיץ [חוצה] – צריך
9 הוא לדעת, שמיד כאשר הוא קם בבוקר (עוד לפני שעושה את עבודתו בפרטיות) הרי הוא מציאות ד"פוצו" . . . ובלשון הידוע: "לכתחילה
10 אריבער", מיד מלכתחילה עומד הוא מלמעלה.

11 ואח"כ הוא צריך להמשיך זאת בפרטים: "מענינותיך – הוא צריך להפיץ דוקא את מעינות התורה, שמטהר בכל שהוא, והוא צריך להפיץ
12 "חוצה", החל מחוצה בעצמו (מנקודת האמונה והקבלת עול שלו בשכלו ומדותיו וכחותיו הפנימיים), עד בחוצה כפשוטה.

13 וע"ד הסיפור הידוע אודות חסיד שהלך ברחוב במדינה ההיא – מבלי להתחשב במדידות והגבלות, כהסדר דחסיד אמיתי – בזמן שזה הי'
14 קשור עם סכנה. ושטר עצר אותו ושאל: "קטא אידיאט" (מי הולך)? והוא השיב: "ביטול אידיאט" (ביטול הולך)! הוא השיב מה שהי' מונח
15 אצלו באמת – שכל מציאותו היא "ביטול", והמציאות ד"ביטול" הולכת!

16 ביחד עם זאת הוא השיב לו דוקא ברוסית – כיון שביטולו נמשך גם במצב ושפת המקום – בהטבע והמציאות דרוס" – ע"ד "אזלת לקרתא
17 הלך בנימוסא", כך שטבע ולשון המקום עצמו אומר ומרגיש ש"ביטול אידיאט".

18 (אות י"ב): אמנם עדיין נשאלת השאלה – כפי שכמה שואלים: אפילו כאשר אני בעצמי עושה את עבודתי בשלימות, עד שאני מגיע לדרגה
19 שמציאותי היא "פוצו" (תכלית הביטול) – מהי התועלת בזה, כאשר "אתם המעט מכל העמים", ובעולם סביב ישנם שבעים אומות שהם
20 יריביו עצום בכמות בערך להכבשה אחת.

21 ובסגנון אחר: מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ד"פוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד – בקירוב הגאולה
22 האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר? ! אמנם זוהי עבודה גדולה ונעלית ביותר – אבל צריכים לכאורה להתחשב – טוען
23 הוא – עם העולם!

24 והמענה על זה הוא: העולם כבר מוכן, מושלם! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי – באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי
25 שזה מלושב בכלים דלבושי הטבע – הוא יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם מסייעים לו בעבודתו.

26 אפילו פעם (כאשר היו מניעות ועיכובים) הי' הסדר אצל החסיד, שמצבו, ובמילא הוא אמר, "ביטול אידיאט"; עאכו"כ עכשיו, כאשר כו"כ
27 ממניעות ועיכובים אלו אינם, ואדרבה – בעולם עצמו רואים את הנסים והנפלאות שמתרחשים בפרט בשנים האחרונות [שנת נסים, ושנת
28 אראנו נפלאות] – כבר הגיע הזמן, שהגם שצריך להיות ענין שלמעלה ממדידה והגבלה – נסים ונפלאות, עד לנסים ונפלאות דגאולה האמיתית
29 והשלימה – ה"ז חודר גם בטבע העולם, שהעולם עצמו מסייע לצמיחת הגאולה.

ועי' לקו"ש חט"ז בשלח ג' :

30 (אות א' וב'): יש להבין: מהו הקשר בין המן לבין שבת . . . במן מוצאים טירחות מסויימות, כדברי הגמרא: "צדיקים להם, בינונים עוגות,
31 רשעים טחנו בריחים או דכו במדוכה", וכך גם "צדיקים ירד על פתח בתיהם, בינונים יצאו ללקוט, רשעים שטו ולקטו", וזה אינו דומה לשבת,
32 שאז "כל מלאכתו עשוי" – על היהודי להמנע אפילו מלהרהר בעסקיו.

33 (אות ט'): . . . שלשת הפרטים במן שהוסברו לעיל, והם: (א) המן הוא "לחם מן השמים" בגלוי – הוא מראה בבהירות שיש להישען לחלוטין
34 על הקב"ה, כי הכל ניתן מאת הקב"ה בלבד; (ב) אבל כל זה כרוך גם בטירחתו של האדם, בעבודה המקבל; (ג) הדבר נותן כח לכך שגם בעבודה
35 מסוג של לחם מן הארץ (שקשורה בגלוי ל"ארץ" ול"טבע") יש לדעת שבשרשה ובפנימיותה היא לחם מן השמים –

ישנן גם בתוכן הענין של שבת:

37 (א) בקשר לצרכי שבת אומרים חז"ל "לוו עלי . . . והאמינו בי ואני פורע. כלומר, גם כאשר אין, ח"ו, במה לקנות צרכי שבת, ואפילו כאשר אין
38 סיכוי לאפשרות של רווח מאוחר יותר, לפריעת ההלוואה – גם אז יש להישען לגמרי על הקב"ה "לוו עלי . . . ואני פורע", כי צרכי שבת באים
39 בדומה ל"לחם מן השמים" – ללא עבודת המקבל.

40 (ב) מצד שני כרוך הדבר בפשטותו בטירחה של "לוו". ויותר מכך: ההלכה הזאת נאמרה רק במקרה שיש לו חפצים שאז "משכנם וילווה
41 עליהם", אבל אם "אין לו משלו" אז "לא ילווה ושהקב"ה יפרע", כלומר, למרות שגם כאשר יש לו חפצים למשכן אין בכונתו לשלם את החוב
42 ע"י המשכון, אלא כלשון חז"ל "לוו עלי ואני פורע" – ש"הקב"ה ימציא לו לפרוע", בכל זאת נדרשת טירחה מסויימת ו"כלי" מצד האדם.
43 הוא צריך שיהיה לו לפחות "חפצים" ש"ילווה עליהם".

1 (ג) ההתעלות בשבת משפיעה על ששת ימי החול: ע"י שליחודי יש בטחון מלא בה' שהקב"ה ימציא לו לפרוע, והוא רואה שהקב"ה מברך
 2 את ה"טיחה" שלו של "לוו עלי" (באמצעות ה"כלי" – ה"חפצים"), לא לפי דרכי הטבע, אז גם עסקיו בששת ימי החול יהיו מתוך הכרה
 3 שהפרנסה שהוא מקבל ע"י יגיעתו ועשייתו הוא, לאמיתו של דבר, ענין של "אני פורע" הקב"ה ממציא לו (בדרך מציאה) את פרסו באופן
 4 שלמעלה מדרך הטבע, אלא שהברכה שלמעלה מהטבע מכוסה בלוש של טבע.

ע"י לקו"ש ח"ה ע' 152 (בענין הריגת אנשי שכם):

5 יעקב סבר שצריך אמנם להרוג אותם, אבל לא באופן של "מורמה" (שיכול לגרום לחילול השם) אלא **בריש גלי**, כי כיון שלפני הקב"ה הם
 6 כאיש אחד, אין בכלל מה ליראות מהם.

7 (שם הע' 21) ומה ששמעון ולוי עשו זה במרמה – יש לומר . . שמצד ענותנותם, חשבו שאינם ראויים לנס נואף שבטוחים היו על כחו של זקן
 8 – הרי זהו דוקא "בהיותם כואבים", כי אז מלובש זה בטבע.

מאמרים מלוקט ח"ד ע' ק"ב אות ו':

9 המס"נ של מתתיהו ובניו היתה זה שלחמו נגד היוונים. ויש לומר, דזה שגם לאחרי המס"נ (הבאה ע"י גילוי היחידה) נרגש אצלם שישנו מנגד
 10 שצריך ללחום נגדו הוא לפי שגילוי היחידה ה' באופן ששייך לכחות הגלויים הדגשמה. דכאשר גילוי היחידה הוא כמו שהיא במקומה, מכיון
 11 שבחינת היחידה אין כנגדה לעומת זה, המס"נ היא באופן שאינו חושב כלל אודות המנגד, וזה שהמס"נ דמתתיהו ובניו היתה באופן שלחמו
 12 נגד המנגדים הוא לפי שגילוי היחידה ה' באופן כמו ששייך לכחות הגלויים.

ועי' סה"ש תשמ"ט ש"פ תזריע ע' 374:

13 הכוונה היא שיהודי יגלה ע"י **עבודתו** . . שבהיותו נשמה בגוף בעוה"ז הגשמי, גוף ועולם שהם נתונים תחת שליטת חוקי הטבע – יראה
 14 שבעבודת ה' אינו מתחשב עם חשבונות הטבע, ומתנהג למעלה מדרך הטבע, לא באופן שזה אצלו חידוש ופלא, אלא שזה עכשיו הנהגתו
 15 **הרגילה** ע"פ **טבע** שלו, כך שהוא סומך ובונה הנהגתו לכתחילה על נסים, מצד היותו יהודי הרי זה (נס) גופא טבעו. [והגם שכלל הוא ש"אין
 16 סומכין על הנס" – הרי זה בנוגע לדבר שהוא נס **בערכו**; אבל כאשר הנס נעשה **טבעו**, כפי שזה אצל יהודי .. בעניני טוב וקדושה ועבודת ה'
 17 בתומ"צ – אפשר ו'אדרבה) צריך להיות אצלו "סומכין על הנס", כולל עם הפירוש סומכים בכל כוחו כהדין בקדשים – ובנ"י ה"ה **בטבע** "גוי
 18 **קדוש**"]⁸.

ועי' הדרן על הרמב"ם תשמ"ה אות ד' (לקו"ש חכ"ז ע' 239):

19 בזמן הזה, גם יש שתורתו אומנתו, פסק הרמב"ם שצריך לעשות "מלאכה בכל יום מעט כדי חייו". אמנם כל זה בזמן הזה, אבל "באותו הזמן",
 20 שאז "הטובה תהי' מושפעת הרבה", הרי לא יהי' צורך אפילו **במיעוט** עסק (גם לא באופן שהמשא ומתן עצמו הוא "עבודה למקום ב"ה"),
 21 ולכן – "לא יהי' עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד". (הע' 18): וזה שתהי' אכר"ש ו"עמל מעט" למצוא מחייתם – לא יהי' באופן של
 22 **עסק**, **ביגיעה** והשתדלות

ספור: הר' מנחם בלוי ע"ה כתב לרבי שאילו ה' מתברך בעשירות ה' נותן כל הכסף אך **ורק** עבור הפצת היהדות, והרבי מחק המלים אך ורק וכתב
 במקומם "בעיקר".

⁸ והנה השלימות בכ"ז תהי' בימיה"מ, וכמ"ש להלן בשיחה אות ט':

עבודת האדם באופן שלמעלה ממדידה והגבלה לאמיתתה ובשלימותה שייכת רק בהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

וכך מבוא גם בנוגע לסדר הגאולה, מסה"ש תש"נ ע' 651 הע' 94:

פס"ד הרמב"ם בנוגע לסדר הגאולה "יעמוד מלך מבית דוד כו' ויכוף כל ישראל כו' וילחם מלחמות ה' וינצח כו' ובנה מקדש במקומות
 (ואח"כ) וקבץ נדחי ישראל", היינו, שגם אתחלתא דגאולה תהי' ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד אמצע ושלימות הגאולה. ובשוה"ג (שם): ומ"ש
 במדרשי חז"ל שגאולתן של ישראל קימעא קימעא כאילת השחר – יש לומר: (א) גם כשהתחלת הגאולה ושלימותה הם בסמיכות זמן יכול
 להיות באופן ד"קימעא קימעא", שלב לאחרי שלב בהגאולה האמיתית והשלימה עצמה, (ב) ועיקר: האופן ד"קימעא קימעא" שייך להגאולה
 "בעתה" (סנהדרין צח, א), אבל לאחרי שכבר "כלו כל הקיצין (שם צז, ב), תהי' התחלת הגאולה ושלימותה תיכף ומיד⁸, "לא עיכבן כהרף
 עין"]¹.

והביאור בזה לכאורה עפ"מ"ש בשיחת ש"פ בלק סה"ש ע' 691:

אף שאמרו חז"ל שמישיח בא "בהיסח הדעת", אין זה בסתירה ח"ו **למחשבה והחבוננות** באופן של "דעת" ("שמקשר דעתו בקשר אמין וחזק
 מאד ויתקע מחשבתו בחזק") בעניני משיח וגאולה . . כי, "היסח הדעת" פירושו "למעלה מן הדעת", היינו, שלאחרי שענין זה חודר בדעתו
 (ע"י מחשבה והתחבוננות כו"), ה"ז נעשה אצלו באופן שב(היסח) ולמעלה מן הדעת.

ועד"ז בשיחת י' טבת תשמ"ז, סה"ש ע' 240 הע' 123:

ויש לומר הביאור בזה (דלכאורה, מה הקשר שבין מעשה דיבור ומחשבה של אחד ובתור איש פרטי – לביאת המשיח) – ע"פ המוזכר לעיל
 שבחי' היחידה דכאו"א מישראל קשורה (בקשר דיחידה) עם בחי' יחידה הכללית, נשמתו של משיח צדקנו, דעפ"ז נמצא, שע"י מעשה דיבור
 ומחשבה שלו מביא ומגלה את עצמו, גילוי בחי' היחידה שבנשמתו, וע"פ הכלל העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכלו, אין פלא
 כלל שמביא ומגלה את העצם כולו, בחי' היחידה הכללית, משיח צדקנו, ואדרבה, הפלא הוא לאידך גיסא: כיצד יתכן שאע"פ שתופס במקצתו,
 שעי"י תופס בכלו ממש – עדיין לא בא משיח צדקנו?!

ועי' שיחת ש"פ דברים תנש"א אות ח' בנוגע למשה רבנו, שיכול ה' לפעול להיכנס לארץ ישראל כו' אלא שלא רצה להשאיר תלמידיו (ועמ"ש בזה
 ברשימתי שם).